

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 decembrie

Seria I, Anul XX, Nr. 18 (242), 2013

Revista *Vestitorul* urează, cu prilejul Sfintei Sărbători a
Nașterii Domnului nostru Isus Cristos,
tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor
Sărbători Fericite și La mulți Ani!

Scrisoare Pastorală

Sărbătoarea Nașterii Domnului

2013

Dragii mei credincioși,

Urmând îngerilor din ceruri, „*iată, vă binevestesc vouă bucurie mare: că vi s-a născut azi Mântuitor*” (cf. Lc. 2, 10-11). Această bucurie „*va fi pentru tot poporul*” (Lc. 2, 10), bucuria aceasta ne umple și nouă inimile, sufletele, cugetele și toată viața pentru că Domnul vine, vine din nou ca splendoare a Adevărului, Binelui și Frumosului. Dumnezeu „*cel nevăzut*” se face prunc în ieslea Betleemului, pentru ca noi să-L iubim și să-L adorăm. Dumnezeu din Țările cerului vine să se așeze din nou, cuminte și blând, în brațele noastre într-un fel de parcă ar vrea să ne spună că El ne cunoaște tuturor și fiecăruia în parte grijile, preocupările și problemele de fiecare zi.

În treacăt doar, Evanghelistul ne spune că pentru Maria și Iosif „*nu mai era loc de găzduire...*” (Lc. 2, 7) în cetatea lui David și astfel ajung la Betleem, într-o peșteră care ținea loc de grajd. Acolo Dumne-

„Vi s-a născut astăzi Mântuitor” (Lc. 2, 11)

zeu s-a făcut om. Acolo s-a născut Christos! Simplu și uitat de toți. Acolo s-a născut bucuria și splendoarea lumii!

Acestea s-au petrecut atunci, s-au întâmplat în urmă cu două mii de ani: „*întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit*” (Io. 1, 11). Simplă și spontană ne vine întrebarea: dacă astăzi Maria și Iosif ar bate la poarta casei mele ce s-ar întâmpla? Ar găsi un loc? O întrebare pentru fiecare dintre noi, cerând din partea fiecăruia un răspuns cât mai sincer.

Trăim într-o vreme istorică cu trăsături aparte, în care lumea se mișcă foarte mult și nu doar pentru a face turism. Trăim vremuri agitate și dramatice în care tot mai multă lume caută un loc de muncă în afara țării, când nu puține familii se destramă, copiii rămân acasă fără părinți, bătrânii sunt lăsați singuri, traficul de ființe umane ne sperie și ne umple inimile de îngrijorare și de revoltă.

Dar, iubii mei credincioși, în aceste vremuri Domnul vine! Avem noi oare un loc, un spațiu în care El să mai locuiască, avem timp și bunăvoință să-L mai primim – la noi, în noi? Îl mai putem iubi în aceste condiții de perpetuă neașezare? Românii noștri, împrăștiați prin toată Europa, mai sunt doriți de cineva? Copiii și bătrânii rămași acasă, singuri, mai au un loc în gândurile și în sentimentele noastre?

Domnul vine! Vine, dar nu doar în ziua de Ajun, ci în fiecare zi a anului, cu toți acești dragi ai noștri încercați de soartă. Aceste vremuri în care ni s-a dat să trăim și să nădăjduim bat la poarta sufletului fiecăruia dintre noi! Acești români dragi ai noștri, plecați printre străini sau rămași străini acasă, precum Iosif și Maria, bat la porți care adesea nu se deschid. Poate bat și la poarta Bisericii: i-am primit sau am fost prea ocupați, cu mult prea multe griji și probleme. Poate

VESTITORUL**P.S.S. Virgil Bercea: Președinte****Redacția și administrația:****Pr. Olimpiu Todorean:** redactor coordonator**Ioan F. Pop:** secretar de redacție**Colaboratori:**

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, Ioan Dărăbăneanu, Silvia Pantiș

Adresa:410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013**Abonamente: Claudiu Boda**Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932**Difuzare: Claudiu Boda**Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932**I.S.S.N. 1454 - 8526**

adesea povara zilei ne face să nu mai auzit bătaia de la poarta Bisericii sau a sufletului. Putem găsi și motive justificate pentru a nu deschide: suntem obosiți, în nevoile noastre, nu mai avem timp pentru a asculta, nu mai avem loc nici pentru săraci, nici pentru copii, nici pentru străini! Or, acestea nu sunt justificări ale unei inimi de creștin.

Pentru că, totuși, Christos vine și ne aduce bucuria și lumina și speranța! A venit într-un veac care nu l-a primit. Se pare că nici veacul acesta nu prea știe a-L dori și a-L primi. În schimb, Sfântul Pavel ne spune cum să ne comportăm: „*fraților, ..., nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit*” (cf. Rm. 12, 1-2). Trăim sub vremuri dar nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de timpuri! Fiecare creștin, întreaga Biserică, după cum ne îndeamnă Sfântul Pavel, trebuie să-și deschidă nu doar casa și masa, ci inima și sufletul, viața întreagă, viața Bisericii spre cei care stau la poartă și bat. De fapt Christos este Cel care stă la ușă și bate, poate uneori foarte discret, dar neîndoios El dorește să vină, să ne transforme, să ne facă mai buni, mai iertători unii cu alții, mai asemenea sfintei Sale făpturi.

Dragii mei,

„*Vi s-a născut astăzi Mântuitor*” (Lc. 2,11), le spune păstorilor îngerul, și ne-o repetă și nouă, iar corurile cerești cântă imnul de laudă: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*” (Lc. 2, 14) – *Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis*. Domnul care vine este pacea și lumina, iertarea și împăcarea, lumina și adevărul, binele și desăvârșirea. Acest cânt al îngerilor ajunge peste veacuri până la noi, pentru

a înțelege cum este în ceruri și cum ar trebui să trăim pe pământ.

„*Poporul care locuia în întuneric a văzut lumină mare*” (cf. Is. 9,1) – păstorii în negura nopții au văzut lumina, slava Domnului care a strălucit în jurul lor, iar apoi s-au întâlnit cu „*bucuria lumii*”, cu pruncul cel nou. Această dumnezeiască frumusețe a pruncului din iesle, această lumină care a luminat sufletele păstorilor trebuie să lumineze și viața noastră, a tuturor oamenilor. Dumnezeu este cu noi: cu cei de acasă și cu cei plecați prin lumea largă, cu cei tineri și cu cei vârstnici, cu cei bogați și cu cei săraci, cu cei bolnavi și cu cei sănătoși – „*Emanuel – fiul născut din Fecioara*” (cf. Is. 7, 14). Domnul născut pe paie este „*pacea noastră*”, El „*venind, a binevestit pace, ... celor de departe și pace celor de aproape*” (cf. Ef. 2, 14-17).

Iubiți credincioși,

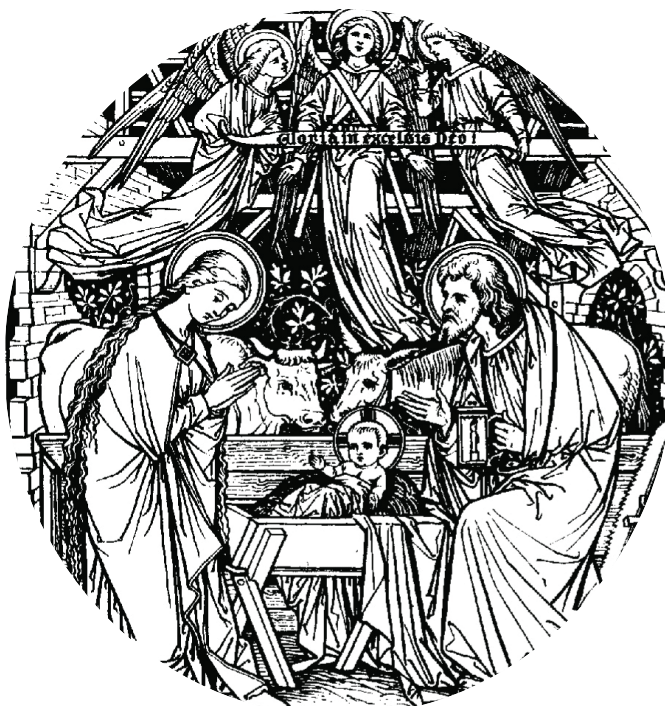
Îngerii, spune Scriptura, „*au plecat ... la cer*”, iar păstorii și-au spus unii altora: „*să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta*” (cf. Lc. 2, 15). Să mergem așadar și

noi împreună cu păstorii la Betleem, în peșteră, unde Domnul, bucuria noastră, se naște. Să mergem să-L întâlnim născut pe altare în Sfânta taină a Euharistiei. Vă îndemn, apoi, dragilor, „*să mergem și să vedem cuvântul acesta*” făcut trup; să vedem în toți oamenii „*chipul și asemănarea Domnului*” (cf. Fac. 1, 26); să vedem în toți cei care bat la poarta sufletului nostru și la poarta Bisericii pe Christos răstăcitor prin lume, pentru mântuirea noastră. Bucurați-vă: astăzi vi s-a născut Mântuitor, ... Christos Domnul!

Sărbători Fericite, haruri și binecuvântări de la Domnul!

La mulți Ani!

+ Virgil BERCEA
Episcop

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Neprihănită este înscrisă în planul lui Dumnezeu

8.12.2013

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Această a doua duminică din Advent cade în ziua sărbătorii Neprihănitei Zămisliri a Mariei și atunci privirea noastră este atrasă de frumusețea Mamei lui Isus, Mama noastră! Cu mare bucurie Biserica o contemplă „plină de har” (Lc 1,28) și începând cu aceste cuvinte o salutăm cu toții împreună: „plină de har”. De trei ori să spunem: „Plină de har!” Cu toții: Plină de har! Plină de har! Plină de har! Și așa a privit-o Dumnezeu încă din prima clipă în planul său de iubire. A privit-o frumoasă, plină de har. Este frumoasă Mama noastră! Maria ne susține pe drumul nostru spre Crăciun, pentru că ne învață cum să trăim acest timp al Adventului în așteptarea Domnului. Pentru că acest timp al Adventului este o așteptare a Domnului, care ne va vizita pe toți în sărbătoare, dar și pe fiecare în inima noastră. Domnul vine! Să-l așteptăm!

Evangelhia sfântului Luca ne-o prezintă pe Maria, o tânără din Nazaret, localitate mică din Galileea, la periferia imperiului roman și la periferia Israelului. Un sătuc. Și totuși asupra ei, acea tânără din acel sătuc îndepărtat, asupra ei s-a așezat privirea Domnului, care a ales-o dinainte pentru a fi mamă a Fiului său. În vederea acestei maternități, Maria a fost ferită de păcatul strămoșesc, adică de acea fractură în comuniunea cu Dumnezeu, cu alții și cu creația care rănește în profunzime orice ființă umană. Însă această fractură a fost vindecată cu anticipație în Mama celui care a venit să ne elibereze din sclavia păcatului. Neprihănită este înscrisă în planul lui Dumnezeu; este rod al iubirii lui Dumnezeu care mântuiește lumea.

Și sfânta Fecioară Maria nu s-a îndepărtat niciodată de acea iubire: toată viața sa, toată ființa sa este un „da” spus acelei iubiri, este un „da” spus lui Dumnezeu. Dar n-a fost desigur ușor pentru ea! Atunci când îngerul o numește „plină de har” (Lc 1,28), ea rămâne „foarte tulburată”, pentru că în umilința sa se simte un nimic în fața lui Dumnezeu. Îngerul o întărește: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Iată, vei zămisli un fiu... și-l vei numi Isus” (v. 30). Această veste o tulbură și mai mult, și pentru că încă nu era căsătorită cu Iosif, însă îngerul adaugă: „Spiritul Sfânt va veni asupra ta... de aceea, sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu” (v. 35). Maria ascultă, se supune în interior și răspunde: „Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău” (v. 38).

Misterul acestei tinere din Nazaret, care este în inima lui Dumnezeu, nu ne este străin. Nu e ea acolo, iar noi aici. Nu, suntem în legătură. De fapt, Dumnezeu își așază privirea sa de iubire asupra fiecărui bărbat și a fiecărei femei! Cu nume și prenume. Privirea sa de iubire este asupra fiecăruia dintre noi. Apostolul Paul afirmă că „ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și neprihăniți” (Ef 1,4). Și noi, dintotdeauna, am fost aleși de Dumnezeu pentru a trăi o viață sfântă, liberă de păcat. Este un proiect de iubire pe care Dumnezeu îl reînnoiește de fiecare dată când noi ne apropiem de el, în special în sacramele.

Așadar, în această sărbătoare, contemplând-o pe Mama noastră neprihănită, frumoasă, să recunoaștem și destinul nostru cel mai adevărat, vocația noastră cea mai profundă: a fi iubiți, a fi transformați de iubire, a fi transformați de frumusețea lui Dumnezeu. Să privim la ea, Mama noastră, și să ne lăsăm conduși de ea pentru a învăța să fim mai umili, și chiar mai curajoși în urmarea cuvântului lui Dumnezeu; pentru a primi îmbrățișarea tandră a Fiului său Isus, o îmbrățișare care ne dă viață, speranță și pace.

Traducere: **Mihai PĂTRAȘCU** www.ercis.ro

Scrisoare „testament”

La 27 martie 1970, Părintele Octavian Moisin i-a trimis Cardinalului Hossu, aflat în detenție la Mănăstirea Căldărușani, următoarea scrisoare:

„Î.P.S. Dr. Iuliu Hossu,
Episcop de Cluj-Gherla,
M-rea Căldărușani
Com. Moara Săracă, jud. Ilfov, București.

Rugăciune, dragoste, dăruire, suferință, nădejde, biruință, bucurie, fericire, sfințenie...

La „nunta de diamant”, cu admirația și iubirea frățească în Hristos cel răstignit și înviat,

Întru mulți ani.

Roma 27.III.1910 - Căldărușani 27.III.1970.

Victoria - Făgăraș, 27.III.1970

P. Octavian Moisin.”

(Scrisoarea P. Octavian Moisin din 27.III.1970 către Ep. Dr. Iuliu Hossu, mss., original, Arhiva Familiei Moisin).

La această scrisoare, Cardinalul Iuliu Hossu a răspuns cu următoarea scrisoare, având aproape vreo două săptămâni de testament (în luna următoare el a murit):

Pe plic:

„On. Octavian Moisin
profesor
Or. Victoria Făgăraș
str. Stadionului nr. 10/4
Regiunea Brașov”.

În plic:

„Onorate și
mult Iubite Frate.

Îți mulțumesc din toată inima pentru toate bunele urări și felicitări pe (care) Dragostea pentru Domnul și le-a inspirat; cu suflet recunoscător și mângâiat le-am înălțat Domnului, cerșindu-i în smerite rugăciuni, să le primească și Dumnezeu să le răsplătească, cu răspunsul revărsării harurilor Sale îmbelșugate, peste Tine și peste toți scumpii tăi și ai mei.

Primește acum și pe această cale răspunsul sufletului meu recunoscător, în neputincioase cuvinte, din firea lor și împărtășește tuturor caldele mele mulțumiri, pentru dragostea ce mi-ați arătat.

Ecoul scump și sfânt al dragostei Domnului, pe care am vestit-o și am înbiat-o tuturor, pe toate căile scumpe sufletului meu, care îmi vine acum din depărtare și îndepărtate vremi, cu suflet mângâiat, l-am înălțat Domnului pentru că al Lui este și Lui singur l-se cuvine toată lauda și preamărirea în veci.

Robul Domnului Vă mulțumește din nou, din toată inima.

V-am ținut și Vă țin pe toți îmbrățișați în smeritele mele rugăciuni; așa îmbrățișați Domnului să ne rugăm, să se îplinească actul de dreptate pentru Biserica noastră scumpă, pentru Reabilitarea ei, prin reșezarea ei în drepturile sale constituționale, prin infirmarea Decretului de desființare, care poartă data 1.XII.1948, aniversarea a 30 ani de la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia 1.XII.1918, unde s-a hotărât Unirea pe veci a Transilvaniei cu patria Mama, România, și s-a așezat temelie de nebiruit, pentru România întregită: libertatea și dreptatea pentru toți fiii Țării, fără deosebire.

Actul de dreptate îl cere imperios, în primul rând însăși Constituția pentru a sa Reabilitare; îl cere Magna Charta de la Alba Iulia 1.XII.1918, care a intrat în Constituția Constituantei României întregite și care a fost codificat solemn și luminos în Constituția Republicii Socialiste România (art. 17 și art. 30).

Până la sfârșit Constituția va birui, prin infirmarea Decretului de desființare, care o înfruntă și o sfidează, și pe care ea îl lovește cu nulitate.

Actul de dreptate îl cere cinstea Țării și a Neamului și marile lor interese.

Nu putem să ne îndoim, că marile foruri constituționale de cârmuire a Țării în fața cărora se află cauza, precum luminat l-au codificat tot așa îl vor reabilita.

Pentru aceasta cu smerenie Domnului să ne rugăm să reverse lumina Sa în sufletele tuturor, să ne îmbrace din nou în lumina neumbrită, Ziua sfântă a Neamului 1.XII.1918; să putem închina în continuare slujba sfântă Neamului și Țării, cu suflet de dragoste și pace, ca în cursul veacurilor, până la Apoteoza de la Alba Iulia.

Maica Domnului să ne fie puternică, iubitoare Ocrotitoare.

Darul Domnului cu Voi.

Dragostea mea cu voi cu toți întru Hristos Isus.

Episcop Iuliu Hossu

de Cluj Gherla.

Mănăstirea Căldărușani 3.IV. 1970”.

(Scrisoarea Episcopului Iuliu Hossu din detenția de la Căldărușani către P. Octavian Moisin - 3.IV.1970, manuscris, original, Arhiva Familiei Moisin, a fost publicată pentru prima dată în lucrarea „EPISCOPUL ROMÂN UNIT CARDINAL IULIU HOSSU”, autor Anton Moisin, anul apariției 2002).

Material trimis de: **Pr. Anton MOISIN și Ioan MOISIN**

Ioan MĂGHERUȘAN

SENTIMENTUL DE MULȚUMIRE SUFLETEASCĂ

Sentimentul este proces afectiv specific uman, atitudine emoțională a omului față de realitate; simțământ, credință, convingere. Mulțumirea este o expresie a recunoștinței; răsplătire, bucurie, fericire... etc. Mulțumirea sau îndestularea denotă independența de alții, indiferent dacă este vorba de alte persoane sau de alte lucruri; de aici sensul de satisfacere a nevoilor cuiva sau de stăpânire a dorințelor. Nu este o acceptare pasivă, ci o asigurare pozitivă a faptului că Dumnezeu a venit în întâmpinarea nevoilor și oamenilor, ia eliberat de o dorință suplimentară inutilă.

Creștinul poate fi mulțumit că a fost satisfăcut de spiritul lui Dumnezeu. Spiritul creștin de mulțumire păzește o poruncă fundamentală care interzice lăcomia, sfaturile prorocilor împotriva avariției și în mod suprem exemplul și învățăturile lui Isus, care l-a muștrat pe cei nemulțumiți, care căutau să adune averi neglijând pe Dumnezeu și a lăudat o astfel de încredere în Tatăl cerească, care va alunga orice neliniște privind lucrurile de trebuință. „Mulțumirile nu sălășluiesc în aur, însă aurul în mulțumiri, da” (*Lope de Vega*). A fi mulțumit indică plăcerea sau voința de a întreprinde o anumită acțiune, de obicei o anumită acțiune care a fost cerută de o altă persoană. Pentru toate harurile primite „mulțumită să-i fie lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru” (Ro.7,25); Creștinul în mulțumirea sa trebuie să fie cuprins de evlavie pentru că „evlavia mulțumită cu ce are este un mare izvor de câștig” (1 Tm.6,6).

Creștinul își exprimă mulțumirea față de Dumnezeu prin rugăciune. Rugăciunea este ridicarea minții la Dumnezeu. Ea este respirația sufletului; dacă nu ne mai rugăm, sufletul se apropie de moartea vieții spirituale. Pentru ca o rugăciune să fie ascultată de Dumnezeu sunt necesare trei condiții: a) - omul să rupă cu păcatul; b) - să cerem în primul rând lucruri sufletești, iar cele trupești să nu fie piedică spre mântuire; c) - să manifestăm perseverență și să ne rugăm cu stăruință și milostivire pentru că Dumnezeu, veșnicul Present, ne iubește cu o iubire eternă și numai în perspectiva acestei eternități am putea dezlega misterul sfințeniei.

O singură dată am fost spălați de Dumnezeu prin botez, dar prin lacrimi și rugăciune ne spălăm sufletul în fiecare zi. Credința, umilința și căința sunt cele trei sentimente necesare pentru a fi iertați de păcatele noastre. Să nu interpretăm greșit suferința, ci să mulțumim Domnului pentru ea. „Mulțumirea este o perla de mare valoare și cel care o procură plătind pe ea zece mii de dorințe face o investiție bună și înțeleaptă” (*John Balguy*). Suferința vine în lume pentru că numai prin suferință se îndreaptă omul; dacă n-ar fi suferința, foarte mulți și-ar pierde sufletul, nu s-ar mai îngriji de nimic. Suferința este și pentru purificarea sufletului, ca să devină și mai curat și mai devotat lui Dumnezeu.

Privitor la suflet el poate fi definit ca un principiu de viață care își are izvorul în Dumnezeu; realitatea spirituală și personală ce nu provine de la materie, căci nimeni nu poate da ce nu are. Sufletul nu suferă limitările temporale și spațiale ale materiei, fiind nematerial. Sufletul este spiritual și de la Dumnezeu, deci nemuritor și în consecință nu poate fi un simplu moment al unei existențe materiale, dispărând odată cu ea. „Sămânța a veșniciei pe care o poartă în sine, care nu se poate reduce la materie», sufletul omului nu își poate avea originea decât în Dumnezeu”. (1)

Fiindcă omul a fost creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” fiind „făcut din țărână” iar „prin suflare de viață” omul devine o ființă vie. Destinul omului este de a fi nemuritor, chiar dacă intervine moartea trupului, fiindcă există credința infuză de nemurire și credința relevată în înviere. „Învierea trupului» înseamnă că după moarte nu va mai exista numai viața sufletului nemuritor, ci înseși «trupurile noastre muritoare» (Ro.8,11) vor redobândi viață”. (2)

Mintea și credința afirmă împreună că existența sufletului nu încetează odată cu moartea. Această imortalitate nu este o simplă supraviețuire sub aceeași formă ca înainte, ci trebuie înțeleasă ca o perfecționare sporitoare a persoanei. Sufletul este creat de Dumnezeu direct și dă unitate persoanei omenești, trup și suflet. Ființa omenească există, prin urmare, chiar de la început, cu toate posibilitățile de dezvoltare. Germen de viață veșnică depus în trup sufletul îl face pe om să redevină „suflet viu”, „corp spiritual” înviind în întregime. „Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc” (1Co.15,44). „Înzestrată cu un suflet «spiritual și nemuritor», persoana umană este «singura făptură de pe pământ pe care Dumnezeu a voit-o pentru ea însăși». Încă de la zămislirea ei, este menită fericirii veșnice”. (3)

Credința este un har de la Dumnezeu, dar se cere și dispoziția noastră de a conlucra cu harul. Harul este înainte de toate darul Spiritului care ne îndreptățește și ne sfințește. Fiind de ordin supranatural, harul scapă experienței noastre și nu poate fi cunoscut decât prin credință, care depășește limitele rațiunii noastre și intră în sfera cunoașterii intuitive. Dumnezeu poate fi cunoscut cu certitudine prin lucrurile sale datorită luminii rațiunii umane. „Inițiativa liberă a lui Dumnezeu cere răspunsul liber al omului, căci Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său acordându-i împreună cu libertatea puterea de a-l cunoaște și de a-l iubi. Sufletul nu intră decât liber în comuniunea de iubire. Dumnezeu atinge nemijlocit și mișcă direct inima omului. El a așezat în om aspirația spre adevăr și bine pe care numai El o poate satisface”. (4)

(continuare în pag. 7)

Vă primesc cu bucurie și spirit de fraternitate...

Salutul Papei Francisc adresat Patriarhilor și Arhiepiscopilor Majori răsăriteni
joi, 21 noiembrie 2013

Preafericirile voastre,

Vă primesc cu bucurie și spirit de fraternitate în această întâlnire, în care pentru prima dată am oportunitatea de a mă întreține cu părinții și conducătorii Bisericilor Răsăritene catolice. Prin intermediul fețelor voastre văd Bisericile voastre și așa vrea înainte de toate să asigur apropierea mea și rugăciunea mea pentru turma pe care Domnul Isus a încredințat-o fiecăruia dintre voi și îl invoc pe Duhul Sfânt, pentru ca să ne sugereze ceea ce trebuie să învățăm și să punem în practică împreună pentru a-l sluji cu fidelitate pe Domnul, Biserica sa și întreaga omenire.

Adunarea noastră îmi oferă ocazia de a reînnoi marea stimă față de patrimoniul spiritual al Orientului creștin și amintesc ceea ce iubitul Benedict al XVI-lea afirmă cu privire la figura conducătorului unei Biserici în exortația postsinodală *Ecclesia in Medio Oriente*: voi sunteți – citez – “păzitori vigilenți ai comuniunii și servitorii unității ecleziale” (nr. 40). Această unitate, pe care sunteți chemați să o realizați în Bisericile voastre, răspunzând la darul Spiritului, are exprimarea naturală și deplină în “unirea neclintită cu episcopul de Roma” (*ibid.*), înrădăcinată în *ecclesiastica communio*, pe care ați primit-o în ziua de după alegerea voastră. A fi înserați în comuniunea întregului trup al lui Cristos ne face conștienți de obligația de a întări unirea și solidaritatea în sânul diferitelor sinoade patriarhale, “privilegiind mereu concertarea asupra problemelor de mare importanță pentru Biserică în vederea unei acțiuni colegiale și unitare” (*ibid.*).

(urmare din pag. 6)

Dumnezeu acordă oamenilor capacitatea de a fi cauze inteligente și libere pentru a întregii lucrarea creației, pentru a-i desăvârși armonia spre mulțumirea sufletească a fiecăruia în parte și a tuturor împreună. Dumnezeu, în înțelepciunea și bunătatea Sa nemărginită a voit în mod liber să creeze o lume care să tindă spre desăvârșire finală. Sentimentul de mulțumire sufletească nu se poate obține fără credința neclintită că Dumnezeu există și că El răsplătește binele și pedepsește răul, fără o dragoste sinceră și fără o speranță smerită dar înălțătoare. Practicarea tuturor virtuților creștine poate statornicii sentimentul de mulțumire sufletească care vine să curețe conștiința și să lumineze mintea și inima pentru a realiza ordinea lăuntrică. Spiritul sfânt este maestrul armoniei și al sentimentelor lăuntrice.

Păcatul stă ca o fiară pitită să sară asupra noastră. Conștiința totdeauna ne mustră pentru faptele rele pe care le-am făcut și ne laudă, ne dă bucurie pentru faptele bune. Conștiința omului este propriul judecător. Ea este ca o oglindă în care imaginea este clară atunci

Pentru ca mărturia noastră să fie credibilă, suntem chemați să căutăm mereu “dreptatea, evlavia, credința, caritatea, răbdarea și blândețea” (*ibid.*; cf. *1Tim*

6,11); la un stil sobru de viață după imaginea lui Cristos, care s-a despuiat pentru a ne îmbogăți cu sărăcia sa (cf. *2Cor8,9*); la zelul neobosit și la acea caritate, în același timp fraternă și paternă, pe care episcopii, preoții și credincioșii, în special dacă trăiesc singuri și marginalizați, o așteaptă de la noi. Mă gândesc, mai ales, la preoții noștri care au nevoie de înțelegere și sprijin, chiar la nivel personal. Ei au dreptul să primească exemplul nostru bun în lucrurile care se referă la Dumnezeu, ca în orice altă activitate eclezială. Ne cer transparență în gestionarea bunurilor și atenție față de orice slăbiciune și necesitate. Toate, în cea mai convinsă aplicare a acelei practici sinodale autentice, care este distinctivă în Bisericile din Orient.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și al preasfintei sale mame, știm că putem răspunde la această chemare. Vă cer să vă rugați pentru mine. Și acum cu plăcere ascult ceea ce veți vrea să-mi comunicați și vă exprim încă de acum recunoștința mea.

Traducător: Mihai PĂTRAȘCU
www.magisteriu.ro

când sufletul nu este încărcat de păcate și deformată atunci când suntem purtători ai unor păcate grave. „Sufletul este unica valoare a omului, el îl face pe slujitor egal stăpânului său” (*Seneca*).

Când participăm la Sfânta și dumnezeiasca Liturghie să nu fim doar prezenți cu trupul, ci să ne alăturăm armoniei celeste și să nutrim sentimentul de bucurie și de mulțumire pentru ocazia care ni s-a dat să participăm la o astfel de rugăciune când Isus se coboară și ni se împărtășește cu Trupul și Sângele Său. Întreaga viață creștină poartă amprenta iubirii de logodnă dintre Cristos și Biserică, iubire care se revarsă în sufletele tuturor creștinilor contribuind la instituirea sentimentului de mulțumire sufletească, ca urmare a jertfei oferite lui Dumnezeu, în semn de adorație și de recunoștință, de implorare și de comuniune în dreptate și adevăr. Acest sentiment de mulțumire sufletească este necesar să ne anime permanent viața noastră.

(1) CATEHISMUL BISERICII CATOLICE, ediția a III-a, 2003, 33; (2) *Idem* 990; (3) *Idem* 1703; (4) *Idem* 2002.

COMUNICAT

Colectă, în toate bisericile catolice, pentru victimele taifunului din Filipine

Conferința Episcopilor Catolici din Romania organizează duminică, 8 decembrie 2013, în toate bisericile catolice din țară, o colectă pentru ajutorarea victimelor taifunului din Filipine. Biserica Catolică din România răspunde astfel la apelul lansat de Papa Francisc, care le-a cerut credincioșilor catolici să se roage dar și să le acorde un „ajutor concret” victimelor din Filipine.

În data de 8 noiembrie 2013, unul dintre cele mai puternice taifunuri din lume s-a abătut asupra statului Filipine. Furtuna a afectat peste 13 milioane de oameni; peste 4.000 de persoane au murit și peste 1.600 sunt încă date dispărute. Taifunul a distrus peste 500.000 de case, astfel încât 4 milioane de persoane au rămas fără adăpost și sunt amenințate de foamete și epidemii.

Responsabilitatea coordonării acestei acțiuni de ajutorare a victimelor taifunului din Filipine a fost încredințată Confederației Caritas Romania, care va acționa în strânsă legătură cu programul deja inițiat de Caritas la nivel internațional.

Parohiile catolice și organizațiile Caritas din Filipine au fost alături de persoanele afectate încă din primele momente ale dezastrului. Echipe Caritas din mai

multe țări au sosit apoi în Filipine pentru a sprijini Caritasul local. Până acum, au reușit să distribuie pachete cu alimente pentru peste 68.000 de familii. O problemă urgentă o reprezintă adăposturile pentru cele 4 milioane de oameni rămași fără locuințe. Caritas a distribuit aproximativ 42.000 de prelate speciale care pot fi folosite pentru construcția unor adăposturi provizorii.

În spiritul carității fraterne pe care Evanghelia ne-o învață iar Biserica o propovăduiește, Conferința Episcopilor Catolici din Romania îi invită pe toți credincioșii catolici dar și pe toți cei de bunăvoință să-și arate solidaritatea cu victimele din Filipine, în clipele atât de dificile pe care le trăiesc.

Sumele colectate vor fi depuse în conturile pentru situații de urgență (în lei și în euro):

Titularul conturilor: Confederația Caritas Romania

Banca: UniCredit Tiriac

CUI: 7426217

Cont: RO78 BACX 0000 0000 3011 7510 (RON)

Cont: RO07 BACX 0000 0000 3011 7042 (EUR)

Pr. Eduard Mihai COȘA
Secretar general

Cardinalul Kurt Koch în România

Eminența Sa Cardinalul Kurt Koch, președintele Consiliului pontifical pentru promovarea unității creștinilor a efectuat prima sa vizită în țara noastră, în perioada 3-7 decembrie a.c. În după-amiaza zilei de marți, 3 decembrie, Card. Koch s-a întâlnit cu ÎPS Ioan Robu și apoi a celebrat Sfânta Liturghie în Catedrala Sf. Iosif din București, la ora 18.30. Miercuri, 4 decembrie, Card. Koch s-a întâlnit cu profesorii și studenții Facultății de teologie romano-catolică din cadrul Universității din București, iar după-amiază a ținut o conferință despre situația actuală a ecumenismului, la Centrul de studii bizantine „Sfinții Petru și Andrei” al Ordinului Asumpționist din București.

Pe parcursul șederii sale în țara noastră, Card. Koch a vizitat Blajul, Alba-Iulia și Clujul, s-a întâlnit cu Em.S. Card. Lucian Mureșan, Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, precum și cu reprezentanți ai Statului Român și ai Bisericii Ortodoxe Române.

Cardinalul Kurt Koch, președintele Consiliului pontifical pentru unitatea creștinilor, Arhiepiscop emerit de Basel, s-a născut la Emmenbrücke, în Elveția, la 15 martie 1950. A fost hirotonit preot la 20 iunie 1982, a predat teologie fundamentală, dogmatică, morală, liturgică și teologie ecumenică. În 1995 Papa Ioan Paul

al II-lea l-a numit episcop de Basel, fiind consacrat la 6 ianuarie anul următor. Între 1998 și 2006 a fost vicepreședinte al Conferinței episcopilor din Elveția, iar între 2007-2009 președinte al aceleiași instituții. La 1 iulie 2010 Papa Benedict al XVI-lea l-a numit președinte al Consiliului pontifical pentru promovarea unității creștinilor, ridicându-l totodată la demnitatea de arhiepiscop, iar în noiembrie 2010 l-a creat cardinal.

Consiliul pontifical pentru promovarea unității creștinilor este un organism al Curiei Sfântului Scaun înființat în 1960 cu scopul de a promova în Biserica Catolică un adevărat spirit ecumenic, conform cu directivele Conciliului al II-lea din Vatican. De asemenea, Consiliul promovează dialogul și colaborarea cu celelalte biserici creștine.

70 de ani de la apariția cărții “Rănille Domnului”

În 1943 a apărut splendida carte “*Rănille Domnului*” de P.S.S. Ep.Ioan Suciul, la Oradea, unde ierarhul unit conducea Dieceza Greco-Catolică în prigoana maghiară hortystă. Nu știa că, imediat după plecarea hortystilor urmau să vină comuniștii cu altă prigoană, în care el avea să moară în temniță pentru credința catolică.

Mai jos redau textul de “*Introducere*” din lucrare, atât de actual pentru fiecare din noi. Deși este edit, puțin îl cunosc. Nu te privește cititorule? Știi ce ți-ar răspunde Cristos ? “*În agonia mea am cugetat la tine, pentru tine am vărsat acești picuri de sânge*” (Pascal). Și iarăși: “*Dacă ai fi fost singur pe pământ, la fel aș fi făcut pentru tine singur ceea ce am împlinit pentru toți*”. (Sf. Magdalena dei Pazzi). Textul respectă ortografia originală, din 1943.

Și mai dau, cu acest prilej, un text inedit, din Arhiva Familiei Moisin. Este vorba de o **dedicație** scrisă pe exemplarul dăruit de Ep. Ioan Suciul studentei Zoe Oșianu.

Pr. Anton MOISIN

“*D-șoarei
Zoe Oșianu*”

Cu dorința părintească să soarbă din aceste pagini oroarea față de tot ce-i mediocru, de tot ce este lăncezeală și tihnă și să aște îmbeșugată hrană pentru sentimentele majore a devotamentului, a jertfirii de sine, a crucificării pentru Unica VIEAȚĂ și Unica ÎNVIERE.

Oradea, 12.V.943. † Ioan Suciul Episcop auxiliar”.

(După ce a ajuns medic, Zoe Oșianu s-a căsătorit, printre fiii ei fiind Mircea Dunca-Moisin, căsătorit cu sora mea Elisabeta Moisin, iar fiica lor Irina s-a căsătorit cu Dominic Suciul, nepotul de frate al Episcopului Ioan Suciul, având șase copii cu numele SUCIUL).

INTRODUCERE

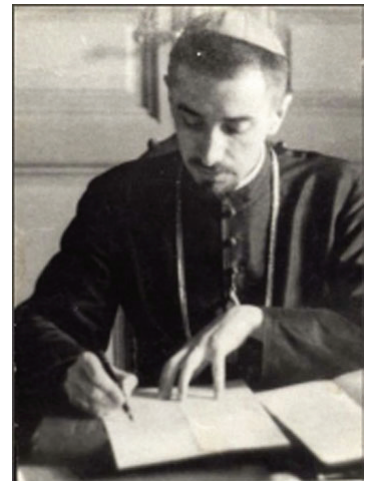
Nu-mi este gândul să dăruiesc cititorului o icoană comemorativă a Patimilor Mântuitorului Isus, merinde pentru sentimentele adesea sterpe și apel la niște lacrimi leșinate.

Cele cinci sute răni ce s’au putut număra pe Trupul Domnului cu ajutorul Giurgiului sfânt, sunt de sigur în „Antologia cruzimii” omenești un capitol, aș spune unic. Evangheliștii sunt mai zgârciți în vorbe decât profeții când ajung la descrierea suferințelor ispășitoare din Vinerea Mare. Ei nu întârzie să numere loviturile primite de Isus și nu obosesc să socotească rănille ce i s’au deschis pe trup. Sunt sobri, nu voiesc să creeze spectatori doborâți de emoții, ci ucenici ce-și refac viața în nevăzutul rost al acelor chinuri ispășitoare și răscumpărătoare.

Ci noi am pângărit fără măsură lumea senzibilă, care ne lovește retina și tactul. Am căutat să născocim un paradis al voluptății din ceea ce se pipăie și se vede, și, disperați de nesigur și neastâmpăr, am cerut lumii văzute năstrupa misterioasă plină cu elixirul fericirii. Astfel ne-am împins viața spre periferiile și suprafața tuturor lucrurilor.

De-acum trebuie să plece Lumina ca să ne învețe și să ne întoarcă pașii spre adevărata față a lucrurilor, dacă în noi mai zăbovește un uitat și prigonit simțământ creștinesc. Altcum, în fața Patimilor și ranelor lui Hris-

tos vom fi, poate, ca acei turiști Americani despre care îmi vorbea un Englez, că poposind la Oberamergau să vadă faimosul joc dramatic a Patimilor, în plină desfășurare scenică a răstignirii, și-au șoptit la ureche emoționați: „E interesant și mișcător romanul acesta, trebuie să ni-l procurăm să-l citim”. Dar păgânii care au fost martori la

chinurile lui pe cruce, dar Pilat care a cunoscut altcum decât ne-ar închipui imaginația noastră, suferințele lui Isus, ca să nu mai vorbim de Fariseii care pândeau nerăbdători expirarea finală a osânditului la cruce, aceștia toți ce profit spiritual au tras pe urma vederii a ceea ce noi râvnim să contemplăm?

Trebuie ca sufletul să ni se târască umilit, în. genunchi în dosul privirii, ca să citim în cartea Vinerii Mari păcatele noastre și iubirea Lui, înțeleștate într’o luptă care angajează cerul și pământul, a cărui rod este mântuirea noastră.

„Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu”, ca să înțelegem că Domnul vrea să ne învețe nu prin litere scrise ci prin lucruri (Sf. Ioan Gură de Aur). Ranele lui Hristos spun iubirea lui Dumnezeu și o spun concret și o spun fiecăruia. Nu ne trebuie o lungă călătorie sau obositoare cercetare prin hrisoave, ca să dăm de mărturiile iubirii dumnezeiești: ranele-i sunt pravila dragostei scrise pentru toți și pentru fiecare. Concretul acesta al mărturiei ne zgudue din temelii. Privindu-i ranele putem auzi cuvântul: „În agonia mea am cugetat la tine, pentru tine am vărsat acești picuri de sânge” (Pascal). „Și tu erai de față când s’au deschis aceste rane. Dacă ai fi fost singur pe pământ, la fel aș fi făcut pentru tine singur ceea ce am împlinit pentru toți” (Sf. Magdalena dei Pazzi).

Ne trebuie o astfel de mărturisire ca în anoni-

(continuare în pag. 10)

Hirotesiri la Catedrala Sfântul Ierarh Nicolae din Oradea

Cu ocazia sărbătoririi hramului Catedralei Sfântul Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul din Mira Licieii, seminaristii anilor III și IV au primit gradele minore ale preoției: lectoratul respectiv ipodiaconatul.

În cuvântul său, Preasfințitul Virgil i-a îndemnat pe tinerii seminaristi care au primit treptele minore, să fie cu adevărat modele vii în lume mai întâi prin viața lor, avându-l pe Domnul ca model.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de Preasfinția sa, împreună cu un sobor de preoți și cu un invitat din Italia, părintele Bueno, profesor de bioetică.

Biroul de presă

(urmare din pag. 9)

mul suflet prins de drama acelor suferințe, să ne vedem pe înșine. Să încetăm de-a mai fi niște curioși etici zorind să asculte sau să vadă priveala fără pereche în istorie, care se bucură de însușirea de-a lovi delicat claviatura polifonă a emotivității noastre. Pentru asta sunt alte pagini în istoria omenirii. Evanghelia pătimirii lui Isus nu-i un asalt rar ce se dă asupra *compătimirii* noastre, ca s'o culeagă de cine știe unde, pentru a o vărsa în plosca călăilor, mai ieri la poala crucii, iar azi. Învrășmășiți cu toți Ucenicii Golgotei, pe toată întinderea Bisericii.

Sfinții care au scris frumoase pagini asupra ranelor Domnului, trec dincolo de spectacolul de groază și-l socotesc pe Isus o „Chitară”, în care crucea e lemnul, trupul coardele și cântă marea taină a iubirii active și preschimbatore (Sf. Bernard). „Te iubesc mai mult din pricina agoniei și morții tale, decât din cauza învierii”, zicea sfânta Tereza, însă apariția ranelor Domnului i-a fost arătarea unei vieți noi. Ea soarbe viața din izvoarele morții.

Privind cu acești ochi ranele Domnului înțelegem că rostul lor este mai mult decât un apel la sentimente comune sau la vibrații excepționale, este *așteptarea lui Dumnezeu la un inevitabil răspuns pe care sufletul nostru trebuie să-l dea iubirii Lui pătimitoare*. Acest răspuns pune în joc veșnicia noastră.

Sufletelor și vieților noastre omenesci care se'nvârt pustii ca niște netrebniți sateliți în jurul ranelor Celui de pe cruce; veacului, mozaic de răni omenesci cum nu a fost leat în istorie, Domnul Isus dăruiește spre tămăduire vânățiile și rănile sale preasfinte. „Nu-i lucru, cât de amar fie el, care să nu să îndulcească la gândul ranelor Domnului, dătătoare de viață” (Sf. Bernard).

Ci și sufletul nostru trebuie să resimtă cutremu-

rarea mântuitoare, ca să lapede moartea din el, cum s'a cutremurat pământul în ora expirării lui Isus pe cruce și și-au lăpădat mormintele morții săi. De aceea am încercat, în aceste pagini ce urmează, să chem inima și gândul în pelerinaj cucernic la fântânile de viață a ranelor Domnului.

Știm că vorbele noastre sunt pipernicite încercări de exprimare a inexprimabilului. Ar fi trebuit să le scot cu ajutorul și cu biciul din vinele mele unde le-am dus la adăpat. Cuvintele noastre-s surdo-mute, când vreau să-l asculte și să-l exprime pe El învălit în răni. Totuși mi-am așezat propozițiile în genunchi să se'nchine; nu am puterea sa le așez în extaz. Doar atâta. doresc ca vorbele să fie ca marama Veronichii: să atingă pe Isus, iar Fața lui să rămână întipărită pe ele, pentru acei care citesc și meditează.

Nu știu dacă lacrimile tale îți sunt disponibile, - vorbesc de lacrimile care poartă icoana sufletului, nu a unei stări sufletești. Nu știu dacă cele cuprinse în aceste pagini, vor afla calea spre casa lacrimilor tale. *Dar atâta știu că, mântuirea ta este contemporană cu aceste misterioase lacrimi ale tale.*

„Părinte sfinte, îți ofer rănile lui Isus pentru rănilile pe care mi-e teamă să le'ndur; îți ofer sudoarea de sânge pentru lacrimile care nu au curajul să apară; îți ofer calea Crucii lui, pentru mersul de larvă afurisită cu care-mi târăsc crucea mea.

Doamne Isuse, care nu te-ai îndurat de tine însuși, miluește-ne !”

29.III.1943

† IOAN SUCIU
Episcop auxiliar.”

Exerciții spirituale

În perioada 6-8 decembrie 2013 Asociația Tineretului Român Unit ASTRU Oradea a organizat Exercițiile Spirituale în vederea pregătirii pentru Sărbătoarea Crăciunului, la Stâna de Vale.

Programul de vineri seara a constat în colinde, activități de cunoaștere pentru ca noii membri simpatizanți să cunoască colectivul asociației și un film educativ.

Ziua de sâmbătă a debutat cu Sf. Liturghie celebrată de Pr. Vasile Țânțaș, paroh de Vadu Crișului și de Pr. Anton Cioba, asistentul spiritual al ASTRU Oradea. Au urmat meditațiile impresionante ținute de Pr. Vasile care au avut ca și temă *darul*. După prânz a avut loc Adunarea Generală Extraordinară în cadrul căreia s-a discutat despre ce este un astrict și care este rolul lui, având ca ghid textele din cartea *Înfruntă viața* și s-au depus cererile noilor membri ASTRU. De asemenea, s-a prezentat programul asociației din perioada următoare. Seara s-a încheiat cu un film emoționant.

La Sfânta Liturghie de duminică, în care toți membrii Acțiunii Catolice la nivel mondial și-au depus

adeziunile pentru anul asociativ 2013-2014, membrii ASTRU Oradea și-au prezentat disponibilitatea pentru a dăru, în cadrul asociației, slujindu-L pe Dumnezeu și Biserica, depunându-și adeziunile.

După un weekend plin de har și voie bună într-un colectiv aparte ne-am întors seara cu toții acasă, având în suflet o dorință vie de a trăi ca niște "apostoli în lume trimiși".

Raul STANCEA

Instalarea noului paroh în parohiile din Drighiu și Halmășd

Ziua de duminică, 1 decembrie, a.c., a constituit un prilej de bucurie spirituală și de nou început atât pentru credincioșii parohiilor greco-catolice din Drighiu și Halmășd, Sălaj, cât și pentru noul lor păstor sufletesc, Părintele Ciprian-Ioan Burdaș, împreună cu familia sa.

Sfânta Liturghie a fost oficiată la capela greco-catolică din Drighiu și la biserica greco-catolică din Halmășd de către Părintele Nicolae Bodea, protopop al Șimleului-Silvaniei, Părintele Vasile Pop, preot paroh al parohiei greco-catolice din Iaz, Părintele Ioan Șanta, preot paroh al parohiei greco-catolice Plopiș, Părintele Ionel Coștaș, preot paroh al parohiei greco-catolice Porț și de către Părintele Ciprian-Ioan Burdaș, noul preot paroh.

Alături de credincioșii din parohii, la Sfânta Liturghie au fost prezenți și credincioși din alte parohii mai mult sau mai puțin îndepărtate, acest eveniment fiind un real prilej de bucurie atât pentru comunitățile locale, cât și pentru comunitățile din zonă. Această bucurie a fost încununată îndeosebi de prezența la Sfânta Liturghie a Corului „Te Laudamus”, al bisericii greco-catolice „Sfânta Treime”, din Șimleul Silvaniei, care în maniera specifică, a reușit prin intermediul cântului să deschidă sufletele celor prezenți spre primirea Cuvântului lui Dumnezeu.

La încheierea Sfintei Liturghii, Părintele protopop Nicolae Bodea a adresat un cuvânt de învățătură, urmat de prezentarea noului preot paroh, subliniindu-se importanța și necesitatea conlucrării, în pace și dragoste frățască, în parohie, pentru dobândirea roadelor spi-

rituale și creșterea turmei lui Cristos.

Noul preot paroh a adresat, la rândul său, un scurt cuvânt celor prezenți, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate, Preasfinției Sale, Virgil Bercea pentru încrederea acordată în vederea păstoririi acestor două parohii, părintelui protopop, familiei și preoților parohi, luându-și angajamentul ca, împreună și mereu în conlucrare - preot și credincioși, să vegheze la buna rânduială a Bisericii, împlinind Evanghelia lui Cristos iar prin viața, cuvântul și exemplul său, preotul să fie cu adevărat cel ce va să zugrăvească chipul lui Cristos în sufletele credincioșilor.

Biroul de presă

Pr. Claudiu ARDELEAN, CSE

Încheierea Anului Credinței

Sfârșitul de săptămână a împodobit în har Catedrala greco-catolică din urbea de pe malul Crișului Repede. Sîmbătă, 30 octombrie, sute de credincioși au umplut lăcașul de cult pentru a participa la Sfînta Liturghie de încheiere a Anului Credinței proclamat de papa Benedict al XVI-lea și încheiat de către succesorul său, papa Francisc, în Vatican, pe 24 noiembrie, în solemnitatea Cristos Rege, sărbătorită după ritul latin. În cadrul acestui eveniment au fost hirotoniți șapte preoți pentru Eparhia de Oradea, celebrându-se totodată și Sărbătoarea Asociațiilor de laici de pe teritoriul Eparhiei de Oradea. Evenimentul a fost organizat de către Biroul Pastoral.

Înveșmîntată în sărbătoare, Catedrala „Sfântul Nicolae” i-a primit pe sutele de preoți ai Eparhia de Orada și provenienți din alte eparhii, veniți în procesiune din curtea Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu”. Credincioșii, adunați și ei de pe întreg teritoriul Eparhiei pentru această sărbătoare, au intonat un imn de mărire lui Dumnezeu ceea ce a produs o emoție trepidantă în fiecare inimă care bătea la unison în același spirit de credință. Fiecare pas care apropia procesiunea de Catedrală însemna o emoție în plus. În urma procesiunii s-a aflat Preasfințitul Părinte episcop Virgil Bercea, ierarhul Eparhiei orădene, însoțit de Preasfințitul Părinte episcop Florentin Crihălmeanu, ierarhul Eparhiei greco-catolice de Cluj-Gherla, invitat special la acest eveniment. Cei doi ierarhi, flancați de diaconi, au dat arhieresti binecuvîntări poporului prezent.

La începutul Sfintei Liturghii, în semn de recunoștință și apreciere a eforturilor depuse pentru vița bisericii, PSS Virgil a acordat crucea pectorală unui număr de 4 preoți, slujitori pe teritoriul Eparhiei. Aceștia sunt: Pr. Paul Popa de la Biroul Pastoral, Pr. Sorin Aurel Roșca paroh la Băița, Pr. Ionuț Dumitru Oprea paroh la Petrani, Pr. Iosif Slobotnic de la Beiuș, Pr. Florin Jula paroh la Vintere. De asemenea, au fost acordate două cruci eparhiale, tot în semn de recunoștință domnilor Ovidiu Constantin și Mihai Carțiș laici greco-catolici, mărturisitori ai credinței în Cristos.

După citirea Evangheliei, la predică, Preasfințitul Părinte Virgil a remarcat profunda legătură existentă între textul evanghelic proclamat în ziua pomenirii Sfântului Apostol Andrei, cel întâi chemat, și misiunea Preotului. Textul evanghelic de la Luca a făcut refe-

rire la urgența milosteniei, de care lumea de azi are atît de mare nevoie, și la datoria fiecărui credincios de a se dezlipi de cele vremelnice pentru a se preocupa de cele de sus, de îmbogățirea tezaurului pentru cer. „Vindeți averile voastre și dați milostenie; faceți-vă pungii care nu se învechesc, comoară neîmputînată în Ceruri” - scrie în pericopa de la Luca. Astfel, explicînd Evanghelia, PSS Virgil a amintit de această datorie a Preotului, de a se milostivi spre credincioși învățîndu-i tainele Împărăției Cerurilor, o misiune pe care - a spus Preasfinția Sa - înaintașii noștri au varlorificat-o îndelung și cu multă roadă, dovadă stînd Școala Ardeleană și toate școlile Bisericii Române Unite precum și elitele Bisericii noastre care au adus în orice loc și în orice

timp cînte și onoare Bisericii Greco-Catolice.

Ceremonia a continuat după rînduială pînă la momentul hirotonirii. După ieșirea cu Darurile și după așezarea lor pe Altar, diaconii candidați la Preoție au ieșit pe solee, locul din fața iconostasului, pentru a fi prezentați ierarhului. Au urmat trei metanii și binecuvîntarea Episcopului. Apoi, rînd pe rînd, au fost conduși în Altar pentru dănuire, o procesiune în jurul mesei de jertfă, în cadrul căreia candidații trebuie să sărute Sfînta Masă și cele patru colțuri ale ei, Sfînta Evanghelie, Epigonatul și inelul Episcopului - semne ale autorității depline a ierarhului. Candidații au trecut prin fața ambilor ierarhi prezenți care i-au binecuvîntat de fiecare dată și s-au rugat pentru ei. Odată încheiat acest moment, diaconii au îngenuncheat așezîndu-și cerbicea lor pe masa Sfântului Altar, iar episcopul a invocat puterea Spiritului Sfânt. “Dumnezeiescul Har, cel ce totdeauna pe cele neputincioase le vindecă și pe cele cu lipsă le împlinește, rînduiește pe prea cucernicul diacon (N) în

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

Preot. Să ne rugăm dar pentru acesta, ca să vină peste el Harul întru tot Sfântului Spirit”. Astfel, la această invocatie, Spiritul Sfânt coboară asupra candidaților pe care îi sfințește și nu numai asupra lor, ci asupra tuturor celor prezenți, căci Spiritul nu coboară doar asupra unei persoane ci peste toți cei de față. După aceste rugăciuni prin care onorații diaconi s-au ridicat la înalta treaptă a Preoției, primirea harului s-a încheiat cu înfățișarea noilor hirotoniți înaintea poporului care, plin de emoție, s-a aflat și el în stăruitoare rugăciune. Din Ușile Împărătești ale iconostasului, arhierul a încredințat noilor preți semnele văzute ale treptei lor, înveșmîntîndu-i cu ornatele specifice: stihar, patrafir, brâu, mânecute și felon, cu rostirea cuvintelor: „Vrednic este”, la care poporul, ca o confirmare, răspunde la fel: „vrednic este!”. Cel de-al doilea act a urmat după consacrarea Sfințelor Daruri. În Altar, Arhierul le-a încredințat noilor hirotoniți Sfântul Trup al Domnului: „Primește acest Odor și-L păstrează pe El pînă la a doua venire a Domnului nostru Isus Cristos, cînd are să-L ceară de la tine”. Iată, aici, legătura indisolubilă între ierarhia sacramentală și Sfintele Taine.

Preoții nou hirotoniți sunt: Pr. Burdaș Ciprian, Pr. Bogdan Torjoc, Pr. Cristian Bălănean, Pr. Marcel Roștaș, Pr. Gheorghe Cioară, Pr. Aurel Popa și Pr. Claudiu Marcel Ardelean, FSE. Toți preoții au absolvit cursurile Facultății de Teologie Greco-Catolică de Oradea, unii dintre ei absolvind și cursurile de masterat ale aceleiași facultăți. Pr. Cristian Bălănean este celibatar, Pr. Claudiu Marcel Ardelean este călugăr în Congregația Sfintei Euharistii iar ceilalți cinci preoți sunt căsătoriți.

La finalul celebrării, tot într-o atmosferă de emoție, au fost aduse mulțumiri bunului Dumnezeu, episcopilor prezenți, preoților și tuturor celor de față pentru încredere și pentru împărtășirea bucuriei în comuniune de rugăciune. Tot la final, PSS Florentin a dorit să adreseze calde mulțumiri Arhierului nostru, PSS Virgil, pentru invitația la eveniment, pentru călduroasa primire și găzduire. În semn de profundă recunoștință, Episcopul greco-catolic de Cluj-Gherla a înmănat PSS Virgil cea mai înaltă distincție: Crucea Sfîntului Iosif, simbol al Eparhiei clujene care îl are ca patron spiritual pe logodnicul Născătoarei de Dumnezeu. Distincția a fost acordată și în contextul aniversării a 160 de ani de la întemeierea Eparhiei Greco-Catolice de Armenopoli-Gherla, eveniment care s-a desfășurat săptămînilor trecute la Cluj în fastul a numeroase ceremonii comemorative. Totul s-a încheiat cu binecuvîntările noilor Preoți hirotoniți acordate întîi Arhierilor, apoi preoților și credincioșilor.

Emoție și har, strâns înnodate între ele, două elemente care au ornamentat în culoare de sărbătoare una dintre cele mai frumoase zile ale Eparhiei de Oradea. Îi mulțumim Domnului pentru harurile revărsate și pentru noii Preoți care ne-au asigurat de rugăciunea lor și de purtarea permanentă în inimă.

Exerciții spirituale

În zilele de 22, 23 și 24 noiembrie s-a desfășurat la vila Sîntana din localitatea Sînmartin de lângă Oradea, întâlnirea de toamnă a Mișcării Familiilor, la nivel eparhial. La întâlnire au participat familii din eparhia de Oradea (din Oradea, Zalău, Șimleu Silvaniei și Carei) și familii invitate, venite de la Arad, Cluj sau Alba Iulia.

Tema acestei întâlniri a fost „Transmiterea credinței în familie”, iar moderatorii programelor au fost pr. Mihai Tegzeș - responsabil eparhial cu familiile în Episcopia greco-catolică de Oradea și pr. Mihai Vătămănelu de la parohia Adormirii Maicii Domnului din Oradea. Grupurile de la Zalău și Șimleu Silvaniei au venit însoțite de preoții responsabili cu pastorația familiilor din aceste localități: pr. Daniel Bertean pentru Zalău și pr. Florin Mărincean pentru Șimleu Silvaniei.

Pe parcursul celor trei zile, programele au conținut cinci meditații, urmate fiecare de discuții și reflecții ale participanților, liturghii, rugăciuni colective și o oră de adorație euharistică. Catehezele prezentate au fost făcute folosindu-se texte din Evanghelia după Luca și au acoperit un întreg itinerar spiritual al creștinului, pornind de la nașterea sa pentru credință, chemarea, condițiile necesare și apoi decizia de a-L urma pe Cristos, folosirea discernământului pentru a alege întotdeauna binele și a putea deveni în final pescari de oameni, asemenea primilor apostoli.

Multe dintre familiile participante au venit împreună cu copiii, oferind un exemplu că transmiterea credinței se face încă de la cea mai fragedă vîrstă (cea mai tânără participantă a fost Miriam, în vîrstă de cinci luni). Totodată, mărturiile și reflecțiile făcute de cei care au luat cuvîntul au fost foarte profunde, mișcătoare și întăritoare pentru toți participanții, unele dintre acestea conducând apoi la continuarea dezbaterilor, chiar și în momentele de pauză și relaxare. Cele trei zile ale acestei întâlniri a familiilor din Episcopia greco-catolică de Oradea au constituit un prilej de bucurie, împărtășire și comuniune pentru toți participanții, care și-au propus ca la următoarea întâlnire, ce va avea loc la sfîrșitul lunii martie 2014, să revină cu noi mărturii și experiențe ale lucrării lor ca trimiși și lucrători în Apostolatul Familiilor.

Pr. Mihai TEGZEȘ

Lansare de carte

Într-o atmosferă de prietenie, ieri 26.11.2013, a fost prezentat volumul „In honorem Blaga Mihoc” în Aula Magna a Seminarului Greco-Catolic Sfinții Trei Ierarhi din Oradea, de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, domnul profesor universitar și istoric Viorel Faur, domnul profesor Antonio Faur, domnul Aurel Chiriac, directorul Complexului Muzeal al Țării Crișurilor și domnul lector universitar, al Facultății de științe politice și științele comunicării Florin Ardelean.

Preasfinția Sa Virgil, a mulțumit domnului profesor Blaga Mihoc, o personalitate cunoscută a urbei, pentru toată dăruirea arătată Facultății de Teologie Greco Catolică din Oradea, pentru toată viața dăruită culturii și cercetării.

La rândul său, domnul profesor Viorel Faur, un prieten de-al distinsului profesor Blaga, a evocat dăruirea cu care istoricul Blaga Mihoc a “făurit” muzeele Vasile Lucaciu și Iosif Vulcan, dar și nenumăratele cărți scrise despre Biserică, în special despre Episcopia de Oradea.

Domnul profesor Blaga Mihoc are 15 cărți și

peste 100 de studii și note în cei peste 40 de ani de activitate în domeniul științific.

În încheiere profesorul Blaga Mihoc, a mulțumit Preasfinției Sale pentru ajutorul dăruit, apoi a mulțumit colegilor dânsului pentru toată prietenia arătată.

Biroul de presă

O nouă lucrare de doctorat

Școala Doctorală din cadrul Universității Oradea s-a îmbogățit, zilele trecute, cu o nouă lucrare în domeniul istoric, „Școala Română din Roma în 80 de documente inedite”. Teza de doctorat a lui Constantin Liviu Demeter este o primă sinteză a istoriei unei instituții de învățământ din afara granițelor, care pregătește o nouă elită românească.

Autorul amintește eforturile monseniorului Ghika și ale episcopului greco catolic Ioan Bălan, care înțeleg „cel mai bine importanța unui spațiu românesc pentru viitorii istorici aflați în Arhivele Romane la cercetare”. Vasile Pârvan va fi cel căruia îi va reveni sarcina să pună în practică acest proiect ambițios. „Vasile Pârvan va iniția în 1912 demersuri pentru crearea la Roma a unui Institut de Studii Superioare. Fără rezultat, însă. Proiectul va fi reluat după primul război mondial. Nicolae Iorga, în calitate de deputat și cunosător al limbajului legislativ, decide să elaboreze Legea cu cele zece articole privind înființarea acestei unități de învățământ. Astfel, putem vorbi despre inaugurarea din luna noiembrie a anului 1922 a Școlii Române din Roma”, a amintit autorul tezei de doctorat. Acesta prezintă eforturile autorităților românești de a găsi finanțare pentru un sediu, Banca Națională a României oferind sprijinul financiar pentru construirea imobilului ce va fi inaugurat pe 10 ianuarie 1933. Activitatea instituției se va suspenda în 1948, odată cu preluarea noii puteri din țară de către noua orânduire pro-sovietică. Azi, în imobilul din Piazza José de San Martin funcționează

Institutul Cultural Român.

Coordonatorul lucrării de doctorat a fost prof. univ. dr. Sever Dumitrașcu, care a amintit efortul doctorandului de a desluși prin noile documente scoase la lumină dorința României pentru susținerea acestei mari instituții de cultură. Profesorul universitar dr. emerit Ale-

dr. emerit Alexandru Barnea, de la Universitatea din București, i-a amintit doctorandului că, după o revizuire a lucrării, se impune o publicare a acestui inedit corpus arhivistic. Din comisie a mai făcut parte și prof. univ. dr. emerit Doina Benea, de la Universitatea de Vest, care, împreună cu restul membrilor au decis, la final, acordarea titlului de doctor în Istorie lui Constantin Liviu Demeter.

Cristina PUȘCAȘ - www.crisana.ro

Întâlnire greco-catolică internațională

Joi, 28 noiembrie 2013, Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea a găzduit în mod ireproșabil *Întâlnirea greco-catolică internațională* organizată de Parohia Greco-Catolică Maghiară din Oradea cu sprijinul Asociației „Sf. Hierotheos” din Máriapócs – celebrul loc de pelerinaj marian greco-catolic din Ungaria – și al Centrului Comunitar „Sfânta Teodora” din Carei. Ocazia acestui eveniment a fost dată de renașterea parohiei de limbă maghiară, după 65 de ani de la suprimare, dorința acesteia de a-și reafirma existența dincolo de toate vicisitudinile istoriei.

Specificul acestei întâlniri deosebite a fost conferit de desfășurarea ei în două limbi: română și maghiară, manifestat deja în deschidere, prin slujirea în comun a Paraclisului Maicii Domnului.

Întâlnirea s-a bucurat de prezența unor importante personalități din țară și de peste hotare. Din rândul înaltelor fețe bisericești, în calitate de gazdă, Ps Virgil Bercea – Episcopul Greco-Catolic de Oradea, după cuvintele calde de întâmpinare a oaspeților, a ținut să sublinieze că încă de la începutul activității sale pastorale și-a propus reorganizarea parohiei de limbă maghiară, care a avut, asemenea parohiilor românești, până în 1948, propria sa biserică, dar în urma oprămirii comuniste, a împărțășit o soartă comună cu a întregii Biserici Greco-Catolice din România.

În continuare, PS Kocsis Fülöp – Episcopul Greco-Catolic de Hajdúdorog, a subliniat că, dincolo de limba noastră maternă, suntem cu toții membrii egali ai familiei Domnului nostru, Isus Cristos, uniți în trăirea ritului nostru bizantin, după cum ne îndeamnă și Scrisoarea Apostolică „Orientale Lumen”.

Mons. Fodor Jozsef – Vicarul general al Episcopiei Romano-Catolice din Oradea a dorit să ofere mulțimii de tineri prezenți la întâlnire o mărturie despre condițiile vieții religioase în România controlată de comuniști. Astfel, ca tânăr preot, a fost rugat să officieze în latină o Sf. Liturghie de pomenire pentru un prelat greco-catolic. La slujbă fiind prezenți foarte mulți greco-catolici (evident, în ilegalitate) tânărul preot a îndrăznit ca la sfârșit să se roage împreună cu credincioșii prezenți un „Tatăl nostru” și o „Bucură-te Marie” în limba română. Rezultatul a fost o anchetă care aproape că l-a costat suspendarea din preoție. Părintele Fodor doar atât le-a replicat anchetatorilor: «În România este interzis cumva să te rogi „Tatăl nostru” în limba română?»

A urmat o serie de oficialități maghiare. Primul a fost Consulul General al Ungariei la Cluj-Napoca, Dl Magdó János care și-a exprimat bucuria de a participa la un asemenea eveniment exemplar pentru bunele relații bilaterale.

În continuare, Dr. Szesztay Ádám, director general în cadrul Ministerului de Externe, a prezentat – într-o mini-conferință extrem de densă și de profundă

– viziunea guvernului despre o Europă a valorilor, care nu poate fi alta decât cea a valorilor creștine. Dacă UE n-a permis să se facă apel în propria Constituție la rădăcinile creștine ale Europei, noua Constituție a Ungariei deja în preambulul ei așează bazele structurării întregii societăți pe valorile creștine, pe apărarea familiei, a vieții, a muncii și identității naționale și culturale, aportul Bisericilor fiind unul fundamental. Iată de ce renașterea unei comunități creștine cu o identitate proprie este un prilej de bucurie și un mic semn de speranță pentru o Europă a națiunilor cu cetățeni liberi și demni.

Dr. Fedor Tibor, director general la Ministerul Resurselor Umane, a subliniat că statul se consideră responsabil în a acorda sprijin Bisericilor, comunităților parohiale din afara țării, și i-a mulțumit PS Virgil Bercea pentru deschiderea și bunăvoința prin care a făcut posibilă derularea diverselor proiecte internaționale pentru renovarea ori restaurarea lăcașurilor de cult etc.

În încheierea alocuțiunilor oficialităților, d-l deputat Szabó Ödön a ținut să salute auditoriul și să sublinieze bunele relații pe care le întreține UDMR cu cultele, inclusiv cu Biserica Greco-Catolică.

Conferința propriu-zisă a început cu expunerea Părintelui Dr. Janka György de la Institutul Teologic Greco-Catolic Sf. Atanasie din Nyiregyháza cu „Pagini din Istoria Greco-Catolicilor Bihoreni” [Trebuie să menționăm că aproape jumătate din teritoriul Bihorului istoric este în prezent dincolo de graniță]. Părintele profesor a vorbit despre situația regiunii de după eliberarea de sub turci, despre evenimentele care au condus la înființarea Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, străduința parohiilor maghiare pentru acceptarea limbii maghiare ca limbă liturgică, precum și o scurtă istorie a înființării Episcopiei Greco-Catolice de Hajdúdorog, la care au fost anexate și un număr de parohii române, după cum un număr însemnat de parohii maghiare au rămas sub jurisdicția Episcopiei române din Partium și Ardeal.

În continuare, Prof. Dr. Puskás Bernadett de la Institutul de Cultură Vizuală din Nyiregyháza a prezentat „Icoanele Colecției de Artă Eclezială Greco-Catolică” expuse la Palatul Episcopal din Nyiregyháza, relevând relativa unitate a artei ecleziale de pe teritoriul eparhiilor greco-catolice învecinate.

În final, „Corul Sf. Damian” al seminariștilor greco-catolici din Nyiregyháza a susținut un mic concert, împărțășind pacea și bucuria spirituală a Postului Crăciunului.

La Parohia Greco-Catolică Maghiară din Oradea, Sf. Liturghii sunt săvârșite – în Capela Seminarului Teologic – în a doua și în ultima duminică a lunii, de la orele 16.00 – iarna, și de la orele 17.00 – vara. Toți cei interesați sunt așteptați cu drag!

1 Decembrie la Misiunea Română Unită din Londra

Zi de Duminică. Zi de sărbătoare cu înțelesuri multiple. Ne îndreptăm cu grabă spre Biserica Misiunii Române Unite, biserica „Bunavestire” din Estul Londrei, zona Canning Town. Pășim cu nerăbdare în locașul sfânt, unde suntem întâmpinați cu căldură și un zâmbet larg și primitor de către dragul nostru părinte Eduard-William Fărtan. Cuvintele lui au o vibrație puternică: „La mulți ani, români!”. Înaintăm cu sfială spre Sfântul Altar, iar privirea ne este atrasă de cele trei culori ale drapelului românesc: roșu, galben și albastru în care s-a împodobit. În spatele acestuia stau de pază ripidele: cei doi Heruvimi și Sfânta Cruce. Imagine de o intensitate profundă, care mă trimite cu gândul la patria mamă: la credința și la sudoarea străbunilor părinți pentru înfăptuirea unei Români Unite.

În jurul nostru se desfășoară în taină, o atmosferă de sărbătoare. Biserica este plină. Imagini cât o mie de cuvinte. Români plecați departe de cei dragi, copii cu sânge românesc, născuți pe meleaguri străine. Atât de diferiți ca înfățișare și aspirații, dar cu atâtea în comun. Suntem frați atât din punct de vedere spiritual cât și ca apartenență la neam. Suntem fii ai aceluiași străbuni. Suntem aici, la mii de kilometri distanță de România, dar suntem uniți în credință și sărbătorim România cum știm mai bine.

Oamenii așteaptă nerăbdători începutul slujbei și primirea hranei spirituale. Totul este pregătit până la ultimul detaliu: cor, sonorizare, invitați speciali, o masă cu bucate tradiționale românești, fotografii. Eveniment coordonat cu atâta dedicație de către dragul nostru părinte Eduard Fărtan.

Copii frumoși, îmbujorați și îmbrăcați în costume tradiționale românești, privesc cu nerăbdare spre Altar. Suntem aici, uniți, în credință și spirit. Slujba începe sublim, „în miros de bună mireasmă” și credință, iar pe răsunet de colinde ne lăsăm transpuși într-un spectacol extraordinar. Avem ocazia să ascultăm – unii dintre noi pentru prima dată – discursul și Rezoluția de Unire proclamate la Alba Iulia în 1918 de către episcopul Gherlei, viitorul Cardinal Iuliu Hossu. Moment istoric, care vibrează profund în conștiința fiecăruia. Sărbătorim România și suntem mândri de asta.

Voci minunate răsună în ecou pe ritmuri de co-

linde tradiționale românești. Îndemnul „Sus boieri, nu mai dormiți”, șterge orice urmă de sfială și ne lăsăm antrenate în cunoscutele linii melodice atât de dragi nouă. Un eveniment deosebit atât pentru noi ca spectatori, cât și pentru artiștii care ne-au oferit căldura și talentul lor: Andrada-Maria Brisc (voce și instrumente cu clape) și Florin-Constantin Pașcu („dobă”, percuții și voce) împreună cu invitații lor: Andreea-Monica Tălpeanu (flaut și voce) și Vasile Hrișcan (voce). Momente cu emoții intense, până la lacrimi de bucurie și nostalgie. O sinestezie de simțuri cu parfum de smirnă și tămâie. Trei ore de spectacol în care dăm dovadă de cea perspicacitate și iscusință atât de caracteristică neamului românesc. Avem bucuria de a fi părtași la un eveniment cultural și național, aici în Londra și de a ne implica, fiecare după priceperea și puterea noastră. Trei ore ce

zboară cu intensitate, cu unei clipe.

Suntem bucuroși că avem ocazia să cântăm împreună imnul țării noastre, un „Deșteaptă-te române” cântat cu patos și emoție. Avem nădejdea că nu a fost în zadar munca străbunilor noștri pentru unitatea națională și vărsarea de sânge, că jertfele Sfinților din închisori nu vor rămâne uitate, și că vom continua și noi la rândul nostru, de oriunde ne-am afla, lupta pentru demnitatea și trăinicia poporului românesc. Apartenența la neam va rămâne inscripționată în codul nostru genetic și vom fi mândri de o „Românie Mare întemeiată pe dreptatea lui Dumnezeu și pe credința poporului său” (cardinalul Iuliu Hossu).

La mulți ani, popor binecuvântat, oriunde te-ai afla! La mulți ani, România!

Raluca-Virginia DEAȘ

Ziua Națională în Parohia Română Unită din Ostiglia

Sfânta Liturghie celebrată duminică, 1 decembrie, în Biserica Sfântul Antonie cel Mare din Ostiglia a fost dedicată Zilei Naționale a României, sărbătoare care, an de an, reunește în inimă și în cuget pe toți românii de bună credință. A fost rememorat ceasul "biruinței dreptății" de la 1 decembrie 1918, când, la Alba Iulia, în fața celor peste 100.000 de români adunați din toată țara pentru a primi vestea cea bună, Cardinalul Iuliu Hossu proclamă "Rezoluțiunea Marii Uniri", începând memorabilul discurs prin cuvintele: «Fraților, ceasul plinirii vremii este acesta, când Dumnezeu Atotputernicul rostește, prin poporul său credincios, dreptatea sa însetată de veacuri: astăzi prin hotărârea noastră, se înfăptuiește România Mare, una și nedespărțită, rostind fericiți toți românii de pe aceste plaiuri, ne unim pe veci cu țara mamă, România!»

La sfârșitul Sfintei Liturghii s-a săvârșit un Parastas în memoria făuritorilor Marii Uniri și un spectacol în cinstea Zilei Naționale pregătit de copiii parohiei noastre sub îndrumarea doamnelor Profesoare: Prof. Mihaela Meseșan, Prof. Popa Alina, Prof. Belchim Ionela și Prof. Moldovan Lili. Bucuria care s-a putut citi pe fețele acestor copii și a tuturor credincioșilor prezenți nu se poate reda în cuvinte!

Momentul bucuriei s-a încheiat cu strângeri de mână și urări de „La Mulți Ani „tuturor cei care poartă numele Sfântului Andrei și tuturor românilor de Ziua Națională”.

Mulțumesc copiilor pentru această mare bucurie, mulțumesc părinților care i-au adus cu sacrificii la repetiții și nu în ultimul rând doamnelor profesoare care i-au pregătit cu mult drag inspirându-le valorile și tradiția poporului Român!

Pr. Andrei MESEȘAN

O duminică de suflet la Faenza

„Duminica, 24 noiembrie a.c., vă invităm să participați la Sf. Liturghie și prânzul organizat de parohia noastră împreună cu AMI (Internazional Missionary Association). Vă așteptăm cu drag. Părintele Horea”

Am știut din prima clipă că nu era o simplă invitație la slujba de duminică și aveam să mă conving de acest lucru în clipa în care micuța dar primitoarea bisericii Sf. Margherita strângea ca într-o îmbrățișare atât credincioșii români cât și membrii Asociației Misionare Internaționale din Faenza. E minunat să simți cum energia unor oameni atât de diferiți ca și cultură, credință, instruire și convingeri de tot felul se împletește cu propria energie, dar mai presus de toate să-i vezi participând în modul cel mai firesc la slujba pe care părintele Horea a ținut-o deopotrivă în limba română și italiană.

Cu siguranță momentul cel mai emoționant a fost acela de final când trei micuți îmbrăcați în straie populare românești ne-au dat o lecție de curățenie și puritate, învățându-ne, că rugăciunea nu e doar o înșiruire de vorbe bine memorate, ci modul fiecăruia din noi de a intra în legătură cu divinitatea.

Singurul gând în acel moment a fost de fericire, că-i am alături de mine pe oamenii dragi, pentru că fericirea nu se povestește, se împarte cu cei din jurul tău. De asemenea prânzul, care a fost mai mult un pretext de a sta împreună, de a ne cunoaște și de a învăța unii de la alții. Părintele Horea a povestit despre teroarea regimului comunist din România, în special, despre su-

pliciile la care au fost supuși episcopii, preoții și credincioșii greco-catolici, a căror biserică a fost desființată în mod abuziv de conducătorii ateii, iar membrii AMI ne-au făcut cunoștință cu oameni pentru care "a ajuta" a devenit un scop și un mod de viață. Acum că mă gândesc "ami" în limba italiana este forma imperativa a verbului "a iubi" să fie oare o întâmplare? În timp ce imaginile ne arătau mărturiile unor lucruri care pentru noi aici sunt firești, mă gândeam că de fapt tot ce realizează acești oameni minunați sunt miracole, pe care ar trebui să le înfăptuim fiecare din noi în fiecare zi.

Vine Crăciunul! Să ne bucurăm și să apreciem lucrurile simple pe care viața ni le oferă: sănătate, familie, prieteni, dar mai ales să ne împlinim de miracolele pe care le putem înfăptui pentru cei din jurul nostru!

Iulia ONICA

Colectă Specială

Asociația Caritas Eparhial Oradea a ales ca zi specială a carității noastre comunitare duminica „Samariteanului Milostiv”, zi în care s-a organizat o colectă specială. Tasul din data de 15 noiembrie 2013, duminica „Samariteanul Milostiv” a fost predat, de **82 parohii** asociației. Astfel au intrat în caseria asociației suma de **20.100 lei**.

Domnul să vă binecuvânteze pe toți cei ce aduceți daruri și faceți bine întru sfințele noastre biserici și vă aduceți aminte de cei săraci.

Pr. Olimpiu Todorean

Aleșd, 220 lei	Nojorid, 30 lei
Ardud, 50 lei	Oradea Catedrala „Sfântul Nicolae”, 1.304 lei
Babța, 260 lei	Oradea, Mănăstirea „Maica Domnului”, 1.546 lei
Bădăcin, 125 lei	Oradea, „Sfânta Treime”, 400 lei
Băile Felix, 200 lei	Oradea, „Duminica Tuturor Sfinților”, 233 lei
Beiuș, 206 lei	Oradea, „Sfântul Gheorghe”, 536 lei
Beliu, 186 lei	Oradea, „Înălțarea Domnului”, 269 lei
Beznea, 100 lei	Oradea, „Schimbarea la Față”, 220 lei
Bobota, 77 lei	Oradea, „Sfântul Gheorghe” Seminar, 279 lei
Bocșa, 25 lei	Oradea, „Sfântul Anton”, 47 lei
Borod, 100 lei	Ortelec, 45 lei
Calea Mare, 25 lei	Petid, 80 lei
Camăr, 30 lei	Petrani, 89 lei
Câmpia, 320 lei	Pișcolt, 50 lei
Carei, „Sfântul Andrei”, 300 lei	Plopiș, 460 lei
Carei, „Sfântul Anton”, 220 lei	Pocola, 305 lei
Căuaș, 50 lei	Porț, 320 lei
Cehei, 50 lei	Racova, 130 lei
Cheț, 150 lei	Poiana, 51 lei
Cosnicu de Jos, 30 lei	Rogoz, 50 lei
Cosnicu de Sus, 30 lei	Sâg, 65 lei
Crestur, 150 lei	Sâmbăta, 420 lei
Curtiușeni, 100 lei	Sânlazăr, 100 lei
Domănești, 200 lei	Sântandrei, 655 lei
Drighiu, 184 lei	Sălăjeni, 220 lei
Ghenetea, 100 lei	Sârsig, 259 lei
Girișu de Cris, 51 lei	Săuca, 340 lei
Gruilung, 25 lei	Silvaș, 150 lei
Haieu, 277 lei	Sititelec, 30 lei
Halmășd, 500 lei	Suplacu de Barcău, 200 lei
Ip, 30 lei	Șilindru, 200 lei
Horoatu Crasnei, 220 lei	Șimleu Silvaniei, 1.289 lei
Huseni, 50 lei	Ștei, 200 lei
Iaz, 240 lei	Șumal, 1.400 lei
Ioaniș, 100 lei	Tășnad, 430 lei
Marca, 270 lei	Valcău de Jos, 203 lei
Marghita, 600 lei	Valea lui Mihai, 170 lei
Marin, 50 lei	Vășad, 90 lei
Moftinu Mic, 30 lei	Zalău, „Sfânta Familie”, 615 lei
Nădar, 46 lei	Zalău, „Sfântul Ap. Petru și Pavel”, 518 lei
Grădinari, 50 lei	Zalnoc, 75 lei

O zi dedicată responsabilității

În Aula Magna a Seminarului Greco-Catolic a avut loc o conferință dedicată responsabilității. Conferința a fost susținută de către doamna psiholog Ana Popa. Un număr mare de studenți au participat cu interes, la discuțiile care au avut loc.

Totul a început cu o rugăciune, după care a avut loc expunerea doamnei Ana Popa, subliniindu-se importanța responsabilității față de sine, față de alții, față de lume dar și față de mediu, după care a urmat discuțiile pe grupuri.

“Responsabilitatea față de sine înseamnă să îți realizezi la maxim potențialul de care dispui, să ai performanțe la nivelul abilităților de care dispui, să îți stabilești scopuri pe care să le îndeplinești”.

La orele 20.00 s-a celebrat o Sfânta Liturghie în Biserica Seminarului. După Sfânta Liturghie a urmat vizionarea filmului: *Precum în cer*, regizor: Kay Pollack, 2004.

“Iat-o adevărată bucurie a vieții: a servi, a se da cu totul unui scop, convingși de măreția sa; a ne dedica în totalitate noi înșine înainte de a fi aruncați printre fiare vechi” (Gerge Bernard Shaw).

Eugen IVUȚ

Noi epitropi la Curtuișeni

Duminică 8 decembrie 2013, în parohia greco-catolică din Curtuișeni, în cadrul Sfintei Liturghii, a avut loc depunerea jurământului curatorilor. Noii epitropi au fost aleși pentru un mandat de cinci ani. Rolul consiliului parohial este acela de a-l ajuta pe preotul paroh în luării deciziilor de ordin spiritual și economic al parohiei.

În cadrul Sf. Liturghii a avut loc și primirea și binecuvântarea a șapte copii ministranți, care contemporan au început pregătirea pentru prima Sfântă Spovadă și Împărtășanie cu Trupul și Sângele Domnului.

Copiii ministranți servesc și ajută preotul pe parcursul serviciului religios. Ministrantul participă activ la Sfânta Liturghie prin îndeplinirea sarcinilor de la altar, cum ar fi preluarea potirului, sunatul clopoțelilor, etc.

La acest eveniment din viața parohiei a fost prezent și dl. primar Nagy Istvan, prin medierea căruia, în acest an, a fost asfaltat drumul și instalate luminile de Crăciun în fața bisericii noastre.

După Dumnezeiasca Liturghie a avut loc o agapă frățească, pregătită de membrii Reuniunii Mariane, la care au participat aproape toți cei prezenți, astfel încât demisolul bisericii s-a dovedit neîncăpător.

Pr. Alexandru CERVID

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2014

IANUARIE

Universală: Pentru ca să fie promovată o dezvoltare economică autentică, respectuoasă față de demnitatea tuturor oamenilor și a tuturor popoarelor.

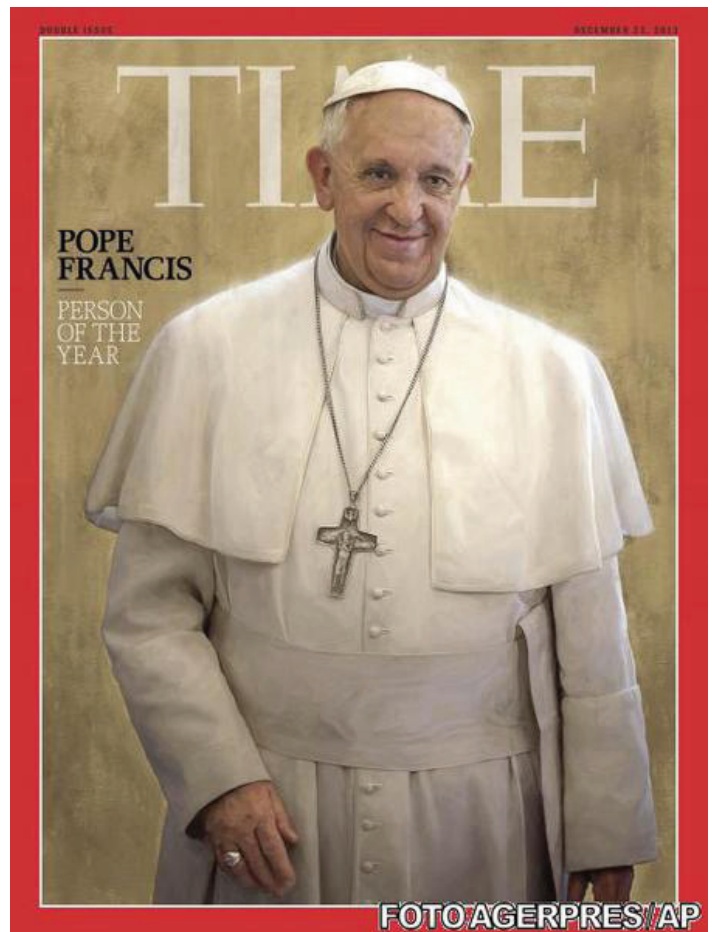
Pentru evanghelizare: Pentru ca toți creștinii de diferite confesiuni să poată merge spre unitatea voită de Cristos.

Papa Francisc: “Persoana Anului 2013” pentru revista TIME

Publicația TIME l-a desemnat pe Papa Francisc ca “Persoana Anului 2013”. Revista internațională a ales să îl numească pe Sfântul Părinte în mare parte datorită umilinței și compasiunii arătate în aceste prime luni de pontificat. “Într-un timp foarte scurt, o audiență vastă, globală și ecumenică și-a arătat dorința de a-l urma”, scrie editorul manager al TIME, Nancy Gibbs, într-un articol care explică decizia. “Pentru că a scos papalitatea din palat ducând-o pe străzi, pentru angajarea celei mai mari credințe în confruntarea nevoilor ei profunde și pentru echilibrarea judecății cu milostivirea, Papa Francisc este Persoana Anului 2013 pentru TIME.”

Purtătorul de cuvânt al Vaticanului, pr. Federico Lombardi, a spus că desemnarea “nu este o surpriză, ținând cont de rezonanța și de atenția amplă dată alegerii Papei Francisc și începutului pontificatului său. Este un semn pozitiv că una dintre cele mai prestigioase recunoașteri la nivelul presei internaționale a fost atribuită unuia care proclamă lumii valori spirituale, religioase și morale, care vorbește eficient în favoarea păcii și a unei dreptăți mai mari.” A subliniat că Pontiful “nu caută faimă și succes, deoarece își desfășoară slujirea pentru proclamarea Evangheliei și a iubirii lui Dumnezeu către toți. Dacă aceasta îi atrage pe bărbați și pe femei și le dă speranță, Papa este mulțumit. Dacă această numire ca ‘Persoana Anului’ înseamnă că mulți i-au înțeles mesajul, cel puțin implicit, va fi cu siguranță bucuros.”

Pr. Thomas Rosica, CSB, de asemenea purtător de cuvânt al Vaticanului, a spus că împărtășește sentimentele pr. Lombardi și apreciază presa de limbă engleză nu doar pentru raportarea evenimentelor ci și pentru înțelegerea “darului pe care lumea l-a primit pe 13 martie

2013”. “Viața, mesajul și gesturile Papei Francisc au trecut în mod clar peste diviziunile religioase”, a mai spus el. “Este un instrument de pace și de speranță pentru umanitate. Evident, el se consumă cu bucurie pentru lume. Lumea ar fi un loc mai sărac fără Francisc, Episcopul Romei.” Din 1927 TIME alege o persoană pe care o consideră exemplară sau care a avut un impact considerabil asupra omenirii. În 1962 titlul a fost primit de Papa Ioan al XXIII-lea, iar în 1994 de Papa Ioan Paul al II-lea. Papa Francisc este deci al treilea Pontif numit “Persoana Anului” de publicația TIME.

www.catholica.ro

ABONAMENTE

Îi informăm pe cititorii noștri că pentru a intra în posesia abonamentului la revista *Vestitorul* este necesar ca acesta să fi e achitat pe tot anul sau pe cel puțin șase luni. Abonamentul trebuie să fi e plătit până cel târziu la data de **30 ianuarie 2014**. Costul unui exemplar va fi de **1,5 LEI**, cost care, pentru abonați, va rămâne același pe tot timpul anului, indiferent de eventualele modifi cărri de preț.

Vă reamintim că modalitatea cea mai sigură de a intra în posesia revistei noastre este abonamentul.